

Interpretace – její cíl

Každá interpretace vlastně usiluje o postižení toho, co v interpretovaném samo není přítomno (jinak by se stala pouhým „vnímáním“, pouhou recepcí, eventuelně recitací, jde-li o slova či text). Může tomu být tak, že ono přímo „ne-přítomné“ se hledá někde v minulosti interpretovaného, nebo v okolnostech a tedy v „tehdejším“ kontextu toho, co má být interpretováno, ale může být hledáno nejen v minulosti, ale také v budoucnosti: interpretace může to, co chce interpretovat, také rozvíjet, dotahovat, domýšlet, dovádět do důsledků a do praxe, apod. – Zvláštním problémem však je chápání cíle takového interpretování; mimořádný význam má rozlišení různých cílů tam, kde jde o jakousi podvojnost, která nás nutí k tomu, abychom se rozhodli, co je hlavní. Tak např. když před sebou máme dílo nějakého autora, musíme se rozhodnout, půjde-li nám o porozumění tomu autorovi, anebo půjde-li nám o porozumění tomu, oč tomu autorovi šlo. To jsou dvě záležitosti, které je třeba od sebe odlišit, a vedou ke každé z nich různé cesty, vyžadující aplikaci různých metod.

(Písek, 081207-3.)